

Po czwarte, Sąd dopuścił się błędów proceduralnych i naruszył art. 48 § 2 regulaminu postępowania, prawo skarżących do obrony oraz ich prawo do rzetelnego postępowania i zasadę równości stron, posługując się dowodami niedopuszczalnymi i przedłożonymi po terminie oraz spóźnioną argumentacją Komisji na niekorzyść wnoszących odwołanie i odrzucając niezgodnie z prawem wszystkie wnioski dowodowe wnoszących odwołanie z niewystarczającym uzasadnieniem.

Po piąte, Sąd błędnie zastosował art. 101 TFUE i naruszył swój obowiązek uzasadnienia, stwierdzając, że Komisja słusznie obciążyła wnoszących odwołanie udziałem w jednolitym naruszeniu dotyczącym różnych produktów z zakresu kranów i mocowań, kabin prysznicowych i ceramicznych urządzeń sanitarnych.

Po szóste, Sąd błędnie zastosował art. 101 TFUE, stosując na podstawie art. 101 ust. 1 TFUE niewłaściwe kryterium do oceny wymiany informacji, przyjmując obowiązek zdystansowania się wnoszących odwołanie od dyskusji podmiotów niekonkurujących i oceniając rzekome „próby porozumień” przy szczególnych okazjach w ramach związków obejmujących wiele produktów jako popełnione naruszenie art. 101 TFUE.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2013 r. w sprawie T-111/11, ClientEarth przeciwko Komisji, wniesione w dniu 26 listopada 2013 r. przez ClientEarth

(Sprawa C-612/13 P)

(2014/C 71/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: ClientEarth (przedstawiciel: adwokat P. Kirch)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 września 2013 r. w sprawie T-111/11;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi na jego poparcie trzy zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa przez Sąd poprzez dokonanie błędnej wykładni wyrażenia „śledztwo [dochodzenie]” i „naruszyłoby ochronę [...] celu [...] śledztwa [dochodzenia]” zawartych w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾.

Sąd popełnił błąd, stwierdzając w sposób kategoryczny, że „sporne badania wchodzą w zakres dochodzenia Komisji w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001”.

Według pierwszej części tego zarzutu Sąd dokonał błędnej wykładni terminu „śledztwo [dochodzenie]”.

Część druga zarzutu : nawet przy założeniu, że było prowadzone dochodzenie, Sąd naruszył prawo, dokonując błędnej wykładni wyrażenia „naruszać”. Sad powiązał pojęcie ujawnienia z pojęciem naruszenia, bez konkretnego wskazania, w jaki dokładnie sposób ujawnienie miałyby naruszać „cel” dochodzenia.

- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Sąd prawa poprzez naruszenie art. 4 ust. 1, 2 i 4 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus, w Danii, w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r.⁽²⁾

Zarzut ten obejmuje pięć argumentów. Po pierwsze, Sąd popełnił błąd, stosując zawężająco obowiązek dokonania wykładni art. 4 ust. 4 lit. c) konwencji z Aarhus. Po drugie, Sąd popełnił błąd przy zastosowaniu spornego środka w świetle konwencji z Aarhus. Po trzecie, Sąd popełnił błąd w związku ze spoczywającym na nim obowiązkiem dokonania wykładni konwencji z Aarhus zgodnie ze zwyczajowym prawem międzynarodowym. Po czwarte, Sąd popełnił błąd, odmawiając bezpośredniego zastosowania art. 4 i 4 ust. 4 lit. c) konwencji z Aarhus. Wreszcie, Sąd błędnie zastosował prawo, dopuszczając odstępstwo od stosowania konwencji z Aarhus oparte na „specyficznych cechach” Unii Europejskiej.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez Sąd art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006⁽³⁾, a także art. 4 ust. 2 in fine, oraz art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.

Sąd naruszył prawo, opierając odmowę uznania istnienia nadrzędnego interesu publicznego dotyczącego ujawnienia wyłącznie na analizie argumentów podniesionych przez skarżącą. To podejście jest sprzeczne z postanowieniami nr 1049/2001, a także z odnośnym orzecznictwem. Argumenty podnoszone w tym względzie przez stronę skarżącą nie mogą same w sobie być powodem zanegowania istnienia nadrzędnego interesu publicznego, ponieważ prawo nie nakłada na skarżącego ciężaru dowiedzenia nadrzędnych okoliczności. Wyważenie interesów wchodzących w grę, jeśli chodzi o ujawnienie, spoczywa na instytucji, której ujawnienie dotyczy.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).
- (²) 2005/370/CE: Decyzja Rady z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s. 1).
- (³) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2013 r. w sprawie T-214/11 ClientEarth, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) przeciwko Europejskiemu Urzędowi do spraw Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), wniesione w dniu 27 listopada 2013 r. przez ClientEarth, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

(Sprawa C-615/13 P)

(2014/C 71/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: ClientEarth, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (przedstawiciele: P. Kirch, avocat)

Druga strona postępowania: Europejski Urząd do spraw Bezpieczeństwa Żywności

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 września 2013 r. w sprawie T-214/11;
- obciążenie Europejskiego Urzędu do spraw Bezpieczeństwa Żywności wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie opierają je na trzech zarzutach.

- 1) Pierwszy z nich dotyczy błędnego zastosowania prawnego pojęcia „danych osobowych”, które zostało określone w art. 2 rozporządzenia nr 45/2001 (¹).

Sąd miał dopuścić się błędu stwierdzając, że kombinacja nazw i opinii stanowi dane osobowe. Koncepcja „danych osobowych” nie obejmuje opinii wyrażonych w ramach uczestnictwa w publicznie działającej komisji, do której będący ekspertami członkowie — których nazwiska i inne dane osobowe są dostępne publicznie — zostali powołani ze względu na ich potwierdzone doświadczenie.

- 2) Drugi zarzut dotyczy błędnego zastosowania art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 (²) oraz art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001 w zakresie dotyczącym zakresu, procedury i istoty tych przepisów, w szczególności ze względu na brak wzięcia pod uwagę i wyważenia interesów chronionych za pomocą tych środków.

Sąd nie uwzględnił w pełni wszystkich tych mających zastosowanie przepisów: art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 oraz art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001. Nie wziął on pod uwagę i nie wyważył chronionych za pomocą tych dwóch środków odmiennych interesów.

- 3) Trzeci zarzut odwołania dotyczy naruszenia art. 5 TUE ze względu na nałożenie na wnoszące odwołanie nieproporcjonalnego ciężaru dowodu poprzez wymaganie od nich wykazania konieczności przekazania informacji i zakresu podlegających ochronie uprawnionych interesów.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8, s. 1)
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Gliwicach (Polska) w dniu 2 grudnia 2013 r. — Adarco Invest Sp. z o.o. w Petrosani w Rumunii Oddział w Polsce w Tarnowskich Górach

(Sprawa C-629/13)

(2014/C 71/10)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Gliwicach